

Capitolul 7

Capitolul 7

Inima omului și inima lui Dumnezeu

Puterea dominantă care se manifesta atunci în mijlocul iudeilor se dovedise ostilă mărturiei lui Dumnezeu și omorâse pe cel pe care El îl trimisese pe calea dreptății. Cărturarii și cei care pretindeau că urmăresc dreptatea, aduseseră stricăciune în mijlocul poporului prin învățătura lor și călcașeră legea lui Dumnezeu. Ei spălau paharele și oalele, dar nu și inimile lor; și cu scopul câștigului dădeau la o parte îndatoririle pe care copiii le aveau față de părinți. Dar Dumnezeu privește la inima omului de unde iese orice fel de necurăție, nelegiuire și violență (versetele 14-23). Aceasta este ceea ce întinează pe om și nu a mânca fără a te spăla pe mâini. Iată judecata acestei religiozități fără conștiință și fără temere de Dumnezeu și adevăratul discernământ cu privire la ceea ce este inima omului înaintea lui Dumnezeu, care are ochii prea curați pentru a privi răul.

Dar Dumnezeu trebuie de asemenea să-și descopere inima Sa; și dacă Isus judeca inima omului cu ochii lui Dumnezeu – dacă manifesta căile Sale și credințioșia Sa față de Israel, totuși în mijlocul tuturor acestor lucruri El demonstra ceea ce Dumnezeu era pentru cei care simțeau că au nevoie de El și care veneau la El prin credință, recunoscând bunătatea Sa și bazându-se numai pe ea. Din regiunile Tirului și ale Sidonului vine o femeie dintr-o rasă condamnată dintre națiuni, o siro-feniciană. Domnul, ca răspuns la rugăciunea pe care ea o face de a vindeca pe fiica sa, îi spune despre copii (iudei), că ei trebuiau să fie saturați întâi, și că nu se potrivea să ia pâinea copiilor pentru a o da câțelilor. Era un răspuns care ar fi fost foarte greu de primit de femeia aceasta, dacă simțământul pe care-l avea despre nevoile ei și despre bunătatea lui Dumnezeu n-ar fi depășit și n-ar fi dat la o parte orice considerente.

Aceste două lucruri o făceau smerită și gata să recunoască favoarea suverană a lui Dumnezeu față de poporul pe care l-a ales în această lume. Nu avea El dreptul să-și aleagă un popor? Iar ea nu făcea parte din poporul acesta. Dar aceasta nu nimicește bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. Ea nu era decât un câțel dintre națiuni, dar bunătatea lui Dumnezeu era de așa fel încât El avea pâine și pentru câțel. Hristos, expresie perfectă a lui Dumnezeu, manifestarea lui Dumnezeu însuși în carne, nu putea tăgădui bunătatea Sa și harul Său și să spună cumva că credința își face despre Dumnezeu idei care depășesc realitatea, pentru că El însuși era dragostea lui Dumnezeu. Suveranitatea lui Dumnezeu era recunoscută – adică nu se manifesta nici o pretenție, nu era reclamat nici un drept din partea omului.

Sărmana femeie nu se baza decât pe har. Credința ei folosea, cu o inteligență dată de Dumnezeu, harul care depășea promisiunile făcute lui Israel. Ea pătrunde în inima Dumnezeului dragostei, așa cum este El descoperit în Isus și așa cum El pătrunde în inima noastră. Și în felul acesta femeia se bucură de roade. Pentru că așa se desfășurau lucrurile: Dumnezeu Se afla El însuși direct în prezența omului și în relație cu el, iar omul așa cum era înaintea lui Dumnezeu – și nu printr-o regulă sau printr-un sistem prin care omul se pregătește pentru a se afla înaintea lui Dumnezeu.

Auzul și vorbirea dăruite în har

În minunea care urmează (versetele 31-37) vedem pe Domnul cum dă, prin același har, auzul și graiul unui om surd și care nu putea nici să-și exprime gândurile. Era un om care nu putea să primească nici un beneficiu, pentru că nu putea să audă Cuvântul lui Dumnezeu, și care nici nu putea să-L laude pe Dumnezeu. Domnul revine la locul în care Se prezentase El însuși ca lumină a lui Israel; aici El lucrează numai față de rămășiță. Îl ia deoparte pe surdo-mut, îl desparte de mulțime. Este același har care înlocuiește orice pretenție de dreptate a omului și care se desfășoară față de cei nefericiți. Forma sub care harul se manifestă, deși se exercită acum în favoarea rămășiței lui Israel, se aplică la starea iudeilor, ca și la aceea a națiunilor – acesta este harul. Iar manifestarea este întotdeauna de acest fel: El ia pe om deoparte din mulțime, pentru ca să se poată manifesta lucrarea lui Dumnezeu. Mulțimea acestei lumi nu are nici o parte la acest har. Îl vedem aici pe Isus; inima Sa este mișcată de starea omului și mai ales de aceea a Israelului Său iubit, pe care o ilustrează atât de profund acest sărman surdo-mut. Isus îi face pe surzi să audă și pe muți să vorbească. Așa se întâmplau lucrurile în mod individual și așa va fi și cu rămășița lui Israel în zilele din urmă. Domnul lucrează El însuși și face toate lucrurile bune. Puterea vrăjmașului este nimicită, surzenia omului și incapacitatea de a se servi de limba lui, așa cum i-a dat-o Dumnezeu, sunt îndepărtate de dragostea care lucrează cu puterea lui Dumnezeu.

Minunea cu pâinile dădea mărturie despre prezența Dumnezeului lui Israel potrivit promisiunilor Sale; dar minunea cu surdo-mutul vorbește despre harul care depășește limitele acestor promisiuni din partea lui Dumnezeu, care judecă starea celor care pretind să aibă un drept prin propria lor îndreptățire și judecă starea omului care este rău în el însuși. Harul acesta eliberează pe om și-l binecuvântează în dragoste, smulgându-l de sub puterea lui Satan și făcându-l capabil să audă vocea lui Dumnezeu și să-L laude.

Domnul Se ascunde de iudei, fiind respins; harul și puterea Sa sunt arătate

Mai sunt în această parte descriptivă a istoriei Domnului câteva fapte mișcătoare pe care aș dori să le menționez. Aceste fapte arată duhul în care lucra Isus în timpul acela. El Se retrage departe de iudei, după ce a arătat goliciunea și fătarnicia închinării lor și nelegiuirea inimii oricărui om, inimă care nu este decât o sursă de stricăciune și de păcat.

Domnul, în acest moment solemn care pune în evidență respingerea lui Israel, Se retrage departe din popor într-un loc unde nu exista posibilitatea să lucreze în mijlocul lor; El Se retrage spre granițele cu cetățile străine canaanite, Tir și Sidon (capitolul 7.24), și inima Sa apăsată ar fi dorit ca nimeni să nu știe unde Se află. Dar Dumnezeu fusese manifestat prea clar în bunătatea și puterea Sa, ca Isus să poată rămâne ascuns acolo unde erau nevoi. Vestea despre ceea ce făcuse se răspândise peste tot; și ochiul pătrunzător al credinței descoperă pe Acela care putea să răspundă nevoilor ei.

Credința îl găsește pe Isus, în timp ce toți aceia care aveau în aparență drept la promisiuni sunt înșelați de această pretenție, de privilegiile pe care considerau că le au. Credința este cea care-și cunoaște nevoile și care nu mai știe alte lucruri decât că Isus este singurul care poate

răspunde acestor nevoi. Pentru cel aflat în nevoie se descoperă ceea ce este Dumnezeu privit prin credință, potrivit harului și puterii care sunt în Isus. Ascuns față de iudei, El este har față de păcătoși. În același fel (capitolul 7.33), când vindecă pe surd de surzenia lui și de dificultatea de a vorbi, El îl conduce departe de mulțime, privește spre cer și suspină. Apăsător în inima Sa de necredința poporului, El ia deoparte pe cel care a beneficiat de puterea Sa; privește spre sursa suverană a oricărei bunătăți, a oricărui ajutor pentru om, și Se întristează gândindu-Se la starea în care se află omul.

Această vindecare vorbește deci în special despre rămășița dintre iudei potrivit alegerii harului; rămășiță separată printr-un har divin de marea masă a națiunii, prin credința care era activă în mijlocul ei.

Inima lui Hristos este departe de a avea aversiune față de poporul Său (pământesc). Sufletul Său este întristat de sentimentul acestei necredințe care-l separă pe Israel de El Însuși și de mântuirea pe care dorea să i-o dea; El îndepărtează în același timp surzenia inimii unora dintre ei și le dezleagă limba pentru ca Dumnezeul lui Israel să fie glorificat.

Tot așa, la moartea lui Lazăr, Hristos Se întristează de durerea pe care moartea o aduce inimii omului. Dar în acel caz este o mărturie publică.

Credința nu este părăsită, dar puterea nu se arată acolo unde este necredință

Vom vedea în capitolul 8 un alt exemplu care ilustrează ceea ce am spus. Isus conduce pe orb în afara cetății. El nu părăsește pe Israel atunci când acesta arată credință; dar îl separă de mulțime pe cel care are această credință și-l pune în legătură cu puterea Sa, cu harul Său, cu cerul de unde vine orice binecuvântare – binecuvântare care în consecință se extinde și asupra națiunilor. Puterea nu se exercită în mijlocul necredinței care se manifestă ca atare. Aceste lucruri arată destul de clar poziția lui Hristos față de popor. El își continuă slujirea, retrăgându-Se către Dumnezeu din cauza necredinței lui Israel; dar Se retrage spre Dumnezeul oricărui har. Inima Sa găsește un refugiu în aceasta, până la marele ceas al ispășirii.

clickbible.org